

KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS SPĒKS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 15; Lk. 24:44–47; Atkl. 20:5, 6; Kol. 2:12; 2. Tīm. 1:12; 1. Tes. 4:13–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, ja Kristus nav augšāmcelies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība. [...] Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos” (1. Kor. 15:14–17).

Cik interesanti, ka jau tajā laikā Pāvilam nācās saskarties ar tiem, kuri noliedza mirušo augšāmcelšanos. Galu galā cilvēki toreiz redzēja, ko nāve nodara cilvēka ķermenim. Viņi zināja, kā liķis sadalās, pēc tam izžūst līdz putekļiem un visbeidzot praktiski izzūd. Un viņi arī zināja, ka daudzi cilvēki ir miruši jau ļoti ilgu laiku. Patiesībā lielākā daļa cilvēku ir bijuši miruši daudz ilgāk, nekā viņi ir bijuši dzīvi.

Mirušo augšāmcelšanās viņiem toreiz nešķita ticamāka kā mums šodien, vismaz no cilvēciskā skatpunkta. Un tas, bez šaubām, bija jautājums, ko Pāvilam nācās risināt.

Tas bija arī izšķiroši svarīgi. Ja Jēzus nebūtu augšāmcelies, Viņš nebūtu tas, par ko Sevi dēvēja, krustam nebūtu bijis nekādas ietekmes un mūsu grēki nebūtu izpirkti. Izmisums būtu viss, kas mums paliktu. Bet mūsu Kungs ir augšāmcelies, uzkāpis Debesīs un atgriezies, lai vestu mūs mājās!

Šonedēļ mēs pievērsīsimies 1. Kor. 15 un šīs nodaļas mācībai par Kristus augšāmcelšanos. Apkārtejā pagāniskā pasaules uzskata ietekmē daži Korintā apgalvoja, ka nekādas augšāmcelšanās nav. Atbildot uz to, Pāvils apliecina Kristus augšāmcelšanos kā mūsu vienīgo pestīšanas cerību.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. augustā.

Kristus augšāmcelšanās sludināšana

Pāvils sāk 1. Kor. 15, pievērsoties evaņģēlijam. Viņš runā par evaņģēliju, (1) ko viņš sludināja korintiešiem, (2) ko viņi pieņēma, (3) kurā viņi pastāvēja un (4) ar kuru viņi tika izglābti (1. Kor. 15:1, 2). Šis ievads sagatavo lasītāju tam, kas seko tālāk nodaļā, un parāda, cik būtiska mūsu pestīšanai ir Kristus augšāmcelšanās (sk. arī Rom. 10:9, 10). Viņa augšāmcelšanās ir tik svarīga evaņģēlija vēsts daļa, ka tās noliegšana ir pretrunā ticībai Kristum.

Izlasi 1. Kor. 15:1–4, Lk. 24:44–47 un Rom. 1:1–4. Kas šiem tekstiem ir kopīgs? _____

1. Kor. 15:1–4 mēs atrodam Pāvila vēsts kopsavilkumu. Nav pat būtiski, vai frāze “saskaņā ar Rakstiem” attiecas uz konkrētiem Vecās Derības pantiem vai uz Veco Derību kopumā. Jēzus nāve un augšāmcelšanās piepilda Dieva apsolījumus, kas atrodami Vecajā Derībā.

Izlasi 1. Kor. 15:2, 11. Kāpēc šie panti ticēšanas un sludināšanas jēdzienus noliek līdztekus? Kāda ir to savstarpējā saikne? _____

Visiem, kas sludina, ka Kristus ir augšāmcelies, vispirms pašiem jātic, ka Viņa augšāmcelšanās ir vēsturisks notikums. Šajā ziņā 1. Kor. 15:5–8 Jaunajā Derībā ieņem nozīmīgu vietu. Šis fragments sniedz spēcīgus rakstiskus pierādījumus, ka Kristu pēc augšāmcelšanās redzēja daudzi cilvēki, no kuriem daudzi vēl bija dzīvi laikā, kad Pāvils rakstīja šo vēstuli (1. Kor. 15:6).

Būtībā Pāvils saka: ejiet un paši viņiem pajautāiet, ko viņi redzēja, – tik pārliecināts viņš bija par Kristus augšāmcelšanās realitāti!

Šie cilvēki bija aculiecinieki; par viņiem Jēzus teica, ka viņi būs “liecinieki tam visam” (Lk. 24:48).

Kādi iemesli jums ir ticēt Kristus augšāmcelšanās notikumam? Un kādām citām lietām, laicīgām vai svētām, mēs ticam, pat ja paši tās neesam redzējuši? _____

Augšāmcēlies Kristus – mūsu vienīgā cerība

1. Kor. 15:9–19 Pāvils izskaidro, cik nopietnas un briesmīgas ir sekas, ja tiek noliegta augšāmcelšanās. Bez augšāmcelšanās ticīgajiem nav cerības jau tagadnē, vēl jo mazāk nākotnē.

Izlasī 1. Kor. 15:9–19. Ko mēs zaudējam, ja Kristus nav augšāmcēlies? _____

Kopumā senie pagāni neticēja augšāmcelšanās idejai, īpaši grieķu pasaulē ar tās ticību miesas un dvēseles duālistam (nāves brīdī dvēsele aizlido uz vietu, kur, kā viņi uzskatīja, dodas mirušo dvēseles). Pāvils sāk rindkopu 1. Kor. 15:12–19 ar retorisku jautājumu, kas atklāj viņa dziļo neizpratni: “Kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot miroņu augšāmcelšanās?” (1. Kor. 15:12) Pāvilam neticība augšāmcelšanās realitātei ir neiedomājama, īpaši tāpēc, ka bijuši tik daudzi aculiecinieki (1. Kor. 15:5–8). Bet vēl sliktāk ir tas, ka bez augšāmcelšanās viņu cerība balstās uz meliem un viņi joprojām ir savos grēkos.

Viņš pat saka – ja nav mirušo augšāmcelšanās, tad (1) Kristus nav augšāmcēlies (1. Kor. 15:13, 16), (2) mūsu sludināšana ir tukša (1. Kor. 15:14), (3) arī mūsu ticība ir tukša (1. Kor. 15:14), (4) mēs esam viltus liecinieki (1. Kor. 15:15), (5) mūsu ticība ir veltīga (1. Kor. 15:17), (6) mēs joprojām esam savos grēkos (1. Kor. 15:17) un, protams, (7) tie, kas ir miruši, ir neatgriezeniski gājuši bojā (1. Kor. 15:18).

Bez augšāmcelšanās gan sludināšana, gan ticība ir veltīga (1. Kor. 15:14). Grieķu vārds, kas tulkots kā “veltīga”, ir “kenos”. Tas ir labs tulkojums, bet pārāk vispārīgs. Pētnieki vēl diskutē, vai “kenos” nozīmē “tukšs” patiesības trūkuma nozīmē (tātad “nepatīess”) vai rezultātu trūkuma nozīmē (tātad “bez iedarbības”), vai mērķa trūkuma nozīmē (tātad “bez jēgas”, “veltīgi”).

Lai kāda būtu konkrētā nozīme, scenārijā, kurā augšāmcelšanās nepastāv, ticība tiek attēlota kā veltīga – no grieķu vārda “mataios” (1. Kor. 15:17). Lai gan “mataios” būtiski neatšķiras no “kenos”, doma ir tāda, ka, ja Jēzus nav dzīvs, ticība ir neauglīga, maldīga, jo mūsu grēki nav piedoti (1. Kor. 15:17). Mēs, būdami paši maldināti, būtu viltus liecinieki un maldinātu citus (1. Kor. 15:15).

Kā varētu saprast 1. Kor. 15, ja mirušie tūlīt pēc nāves paceltos Debesīs (vai ellē)?

Kāpēc mācība, ka mirušie gul, ir tik svarīga? _____

Kristus – pirmais no mirušajiem

Ja Jēzus nebūtu dzīvs, jebkura nākotnes cerība būtu tikai ilūzija (1. Kor. 15:12–19). “Bet patiesībā Kristus ir augšāmcelies no mirušajiem” (1. Kor. 15:20, ESV). Viņa augšāmcelšanās ir vēsturisks notikums. Tādēļ mēs varam būt droši, ka visi, kas ir miruši Kristū, tiks celti augšā Viņa atnākšanas brīdī (1. Kor. 15:20–23).

Izlasi 1. Kor. 15:20–23. Ko nozīmē teikt, ka Jēzus ir “pirmais no mirušajiem”? _____

Kristū mirušo miesīga augšāmcelšanās iezīmēs šī pašreizējā ļaunā laikmeta beigas (1. Kor. 15:24; Atkl. 20:5, 6). Kā pēdējais Ādams Kristus atgūs Tēva varu pār šo pasauli (1. Kor. 15:25–28). Kristus pakļaušanās Dievam (1. Kor. 15:28) jāsaprot, raugoties uz Ādama un Kristus savstarpējo attēlojumu. Kā beidzamais Ādams pestīšanas plānā (1. Kor. 15:45) Jēzus pilnīgi pakļaujas Tēva gribai – tas ir tas, ko pirmais Ādams neizdarīja.

1. Kor. 15:29–34 Pāvils atgriežas pie domas par to, cik muļķīgi ir noliegt Kristus augšāmcelšanos. Viņš izmanto kristības piemēru, jo tās pašas par sevi ir simbols ticīgā vienotībai ar Kristu Viņa nāvē un augšāmcelšanā (Rom. 6:3, 4; Kol. 2:12); tādēļ nav loģiski noliegt augšāmcelšanās realitāti. Vienīgi ir grūti saprast, ko Pāvils domāja ar frāzi “kristīties par mirušajiem” (1. Kor. 15:29).

“Ir piedāvāti dažādi skaidrojumi, bet labāk šo frāzi saprast kā atsauci uz dažu cilvēku lēmumu kristīties, lai varētu atkalapvienoties ar mirušajiem tuviniekiem augšāmcelšanās brīdī. Iespējams arī, ka lēmums kristīties bija atbilde uz to cilvēku priekšzīmīgo dzīvi, kuri bija miruši Kristū. Šādā gadījumā tas nozīmētu, ka cilvēki netika kristīti mirušo vietā, bet gan mirušo dēļ.” (Carl P. Cosaert “1 Corinthians,” Andrews Bible Commentary: New Testament (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1652. lpp.)

Otrkārt, riskēt ar nāvi būtu bezjēdzīgi, ja nebūtu augšāmcelšanās (1. Kor. 15:30–32). Tad labāk būtu nodoties šīs pasaules baudām (1. Kor. 15:32).

Pārdomājiet Pāvila vārdus 2. Tim. 1:12. Kā viņš varēja būt tik pārliecināts par nākotni? Kā mēs varam būt pārliecināti par nākotni? _____

Augšāmcēlusies miesa

1. Kor. 15:35–39 Pāvils pievēršas īsam izklāstam par augšāmcelto miesu. Viņš sāk šo daļu, uzdodot divus jautājumus: “Kā tad mirušie uzcelsies, kādā miesā tie nāks?” (1. Kor. 15:35, NKJV) Uz šiem jautājumiem atbildes ir sniegtas 1. Kor. 15:36–49.

Izlasi 1. Kor. 15:36–41. Kā šis fragments atbild uz jautājumiem 1. Kor. 15:35? _____

Pāvils izmanto trīs līdzības, lai palīdzētu saviem lasītājiem saprast, kas notiek augšāmcelšanās brīdī. Pirmā līdzība (1. Kor. 15:36–38) norāda, ka miesa ir kā sēkla, kurai vispirms jāmirst (jeb jāpārstāj būt sēklai), lai brīnumainā veidā kļūtu par augu. Mācība ir skaidra: augšāmcelšanās ir Dieva brīnums. Otrā līdzība par ķermeņiem (1. Kor. 15:39, 40) uzsver, ka šajā pasaulē Dievs ir devis dažādus ķermeņus dzīvniekiem un cilvēkiem, piemērotus pašreizējai videi. Tāpat arī mūsu ķermenis būs piemērots jaunajiem apstākļiem Debesu pasaulē. Šī doma vēl tālāk attīstīta līdzībā par godības miesu (1. Kor. 15:40, 41), kas uzsver, ka augšāmceltā ķermeņa godība lielā mērā pārniegs tās miesas godību, kāda mums ir šobrīd – mūsu šīs zemes grēkā kritusī miesa.

Šī doma redzama arī četros pretstatos starp mūsu tagadējo laicīgo ķermeni un augšāmcelto ķermeni. Pirmais ir šīs zemes, bojā ejošs, vājš un laicīgs. Savukārt otrais ir Debesu, neiznīcīgs, spēcīgs un garīgs (1. Kor. 15:40–44). Tas tomēr nenozīmē, ka starp abiem nav saistības. Pāvila lietotais grieķu vārds “sōma” (“ķermenis”) gan attiecībā uz apbedīto, gan augšāmcelto miesu norāda uz nepārtrauktību. Taču četri minētie pretstati parāda arī pārmaiņu. Mūsu jaunās miesas (paldies Dievam!) nebūs tādas pašas kā šīs tagadējās, kas nīkuļo un sairst.

Pāvils nesaista vārdu “garīgs” ar nemateriālu eksistenci. Citviet viņš saka, ka Jēzus “pārvērtis mūsu zemības miesu līdzīgu Savai apskaidrotai miesai” (Fil. 3:21). Mums būs reāla miesa, bet tā nenolietosies un nesatrūdēs. Tā kā viss, ko mēs šobrīd pazīstam, ir sairšana, slimība un nāve, ir grūti iztēloties dzīvi bez šīm lietām, taču tieši to mums Jēzus ir apsolījis.

Kā pārlicība, ka mūsu miesas tiks pārveidotas pilnībā, palīdz mums izturēt fiziskos ierobežojumus mūsu tagadējā dzīvē? _____

Galīgā uzvara pār nāvi

Izlasi 1. Kor. 15:54–57. Ko šis fragments atklāj par mūsu galīgo uzvaru pār nāvi? _____

Pāvils sāk 1. Kor. 15 pēdējo rindkopu ar intriģējošu apgalvojumu: “Miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību” (1. Kor. 15:50). Daudzi Bībeles lasītāji šo paziņojumu izmanto, lai apgalvotu, ka Pāvils aizstāv nemateriālu eksistenci Debesīs. Taču konteksts norāda uz pretējo. 1. Kor. 15:50 paralēlisms liecina, ka “miesa un asinis” ir paralēli “iznīcībai”, tāpat kā “Dieva valstība” ir paralēla “neiznīcībai”. Tāpat kā 1. Kor. 15:42–49, arī šeit Pāvils pretstata pašreizējo miesu (vai pat līķi) augšāmceltajai miesai. Apbedītajai miesai piemīt iznīcība un mirstība, savukārt augšāmcelto miesu raksturo neiznīcība un nemirstība (1. Kor. 15:50, 53, 54). Vienkāršāk sakot, Pāvils norāda, ka mūsu miesām jāpiedzīvo radikāla pārveide, lai tās varētu iemantot Debesis.

Citiem vārdiem, jēdzienus iznīcība un mirstība Pāvils lieto, lai apzīmētu mūsu grēcīgo dabu. Jūdu rakstos “miesa un asinis” ir izteiciens, kas apzīmē kritušo cilvēci, tādēļ mūsu miesām Kristus atnākšanas brīdī jābūt pārveidotām un attīrītām no jebkādas nepilnības.

Tikai tad, kad mūsu grēcīgā daba būs izmainīta (1. Kor. 15:54) un mēs piedzīvosim apskaidrošanu (1. Kor. 15:51–53; 1. Tes. 4:13–17), piepildīsies pasludinājums: “Nāve ir aprīta uzvarā” (1. Kor. 15:54). Tad tiks dziedāta šī drosmīgā un izaicinošā uzvaras dziesma: “Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?” (1. Kor. 15:55). Tas viss notiks Kristus otrās atnākšanas laikā (1. Kor. 15:51, 52).

Padomājiet: mēs aizvērsim acis nāvē, un nākamais, ko piedzīvosim, būs Jēzus otrā atnākšana, kad Viņš mūs uzmodinās no mirušajiem. Neatkarīgi no tā, kad ticīgais ir miris, pat ja tas bijis pirms tūkstošiem gadu, – “piepeši, acumirkļi” – viņi tiks darīti dzīvi, “pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti” (1. Kor. 15:52).

Kurš gan nav nožēlojis, cik ātri paiet dzīve! Mūsu pašu pieredzē tieši tikpat ātra šķītis Jēzus otrā atnākšana. Varbūt mūsu pirmā doma Viņa atnākšanas dienā būs: “Ak, Kungs, Tava atnākšana tiešām bija drīz!” Kā šī doma palīdz mums labāk samierināties ar tā saucamo “kavēšanos”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļa “Dieva ļaudis atbrīvoti” (635. – 652. lpp.).

“Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija. ‘Kas Man tic,’ sacīja Jēzus, ‘dzīvos, arī ja tas mirs; un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?’ Kristus te raugās nākotnē uz Savas otrās atnākšanas brīdi. Tad taisnie mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā un dzīvie taisnie, nāvi neredzējuši, pacelti Debesīs. Brīnumdarbam, kuru Kristus gatavojās darīt, uzmodinot no nāves Lācaru, vajadzēja norādīt uz visu taisno mirušo augšāmcelšanos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās” 530. lpp.)

“Zeme spēcīgi sakustējās, kad Dieva Dēla balss izsauca guļošos svētos. Viņi atbildēja aicinājumam un iznāca tērpti godpilnā nemirstībā, saukdami: ‘Uzvara, uzvara pār nāvi un kapu! Nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara?’ (Sk. 1. Kor. 15:55.) Tad dzīvie svētie un augšāmceltie kopā pacēla balsis garā, aizraujošā uzvaras saucienā. Tie ķermeņi, kas bija gājuši kapā, nesot slimības un nāves pazīmes, cēlās augšā ar nemirstīgu veselību un spēku. Dzīvie svētie tika pārveidoti piepeši, vienā acumirkli, un viņi pievienojās augšāmceltajiem, tad kopā viņi satikās ar savu Kungu gaisā. Ak, kāda godpilna satikšanās! Draugi, kurus nāve bija šķīrusi, tika apvienoti, lai vairs nekad nešķirtos.” (Elena Vaita “The Story of Redemption” 411., 412. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par tiem, kas bija Kristus augšāmcelšanās aculiecinieki (Ap. d. 1:22; Ap. d. 2:32; Ap. d. 3:15; Ap. d. 4:33; Ap. d. 5:30–32). Kā mēs šodien – aptuveni divus tūkstošus gadu pēc šī notikuma – arī varam būt Viņa augšāmcelšanās liecinieki?

2. Kristus augšāmcelšanās ir evaņģēlija neatņemama daļa (1. Kor. 15:1–4). Bez augšāmcelšanās Kristus nāves pasludināšana būtu bezjēdzīga (1. Kor. 15:14). Paša Kristus nāve būtu bezjēdzīga. Kāpēc? Ko jūsu atbilde atklāj par Kristus augšāmcelšanās spēku?

3. Padomājiet par Pāvila interesanto apgalvojumu: “Ja mirušie neceļas augšām, tad: ēdīsim un dzersim, jo rīt mēs mirsim” (1. Kor. 15:32). Kāda ir šī teikuma būtība?

4. Grupā pārrunājiet jautājumu par mirušo stāvokli. Kāpēc 1. Kor. 15 nav jēgas, ja pēc nāves izglābtie uzreiz nonāktu Debesīs?